

P
R

O
S
T

O
R

A painting of a landscape. In the foreground, there's a body of water with a sandy bank on the right. A bridge with a white lattice railing spans the water. In the background, there are dark, rounded hills and a small structure on a hill. The sky is blue with some clouds.

petr čichoň
idu ten rybník
přikryt peřinu

**P R
O S T
O R**

Petr Čichoň

**P R
O S T
O R**

Petr Čichoň

**Idu ten rybník
přikryt peřinu**

Praha, 2025

**P R
O S T
O R**

Rukopis byl realizován díky dotaci z Národního plánu obnovy
pod registračním číslem 0216000064.

Financováno
Evropskou unií
NextGenerationEU

NÁRODNÍ
PLÁN OBNOVY

MINISTERSTVO
KULTURY

Petr Čichoň

Idu ten rybník přikryt peřinu

Vydal PROSTOR, nakladatelství, s. r. o.,

Nad Spádem 649/10, 147 00 Praha 4,

v roce 2025 jako svou 718. publikaci

a 7. svazek edice Současná česká próza.

Odpovědný redaktor Radovan Beneš.

Redakce textu Miroslava Slámová.

Jazyková korektura Jarmila Slavíková.

Revize polských dialogů Kamil Czaiński.

Grafická úprava Toman Design.

Návrh titulní strany obálky

a sazba Adam Lederer (ProAL).

Na obálce použita reprodukce obrazu Haldy od Jana Zrzavého

ze sbírek Krajské galerie výtvarného umění ve Zlíně.

Na záložce knihy použita fotografie Petra Čichoně od Jana Horáčka.

Vytiskla tiskárna PBtisk, a. s., Příbram.

Vydání první. Stran 224.

© Petr Čichoň 2025

© PROSTOR 2025

Jan Zrzavý © Národní galerie v Praze 2025

Reprodukce na obálce © Krajská galerie výtvarného umění
ve Zlíně 2025

ISBN 978-80-7260-624-5

Věnováno Bohdanovi a Miroslavě Slámovým

Morituri te salutant – Jdoucí na smrt tě zdraví

I.

Trochu poprchava, tak pravim, pudem. Johan pokyva hlavu a už ide se mnu do mojeho domka. My mame vedle seba take dva male haviřske domky, su od sebe rozděle-
ne enem malu mezeru a zahrada je společna. Uprostřed
te malučke zahrady je rybník. Johan se ho зробil podle
planku z časopisu Zenova zahrada. Nad tym rybníkem
je vysoka skala, na keru lita uplně nova lanovka. Kvu-
li virovi ale nelita, dokonce i kabiny stahli z teho lana.
Budu do nich robít plexiskla, všecko kvuli temu virovi.
Dokonce i landecký park zavřeli, zrobili tam, jak je na-
pisane nad vstupem, hornické muzeum, ale fčil je všecko
zavřene. I my sme zavřeni, tak ideme pomalu do moji
kuchyně. Johan puřta americke zpravy. Tuž se tež sednu
a divame se, že v tym Ňujorku to vypada jak na hřbitově.
A prezident o tym mluvi, že se nema nikdo bat, ale tam
je uplna hruza! Plno mrtvých lidí a kdosi k temu hraje
fajně na varhany. Jakysi kostel svateho Patrika otevřeny
a na varhany kdosi fajně hraje jak ten synek z našeho
kostela, tak povědam: „Johan, posluchaj, v tym Ňujorku
hraje kdosi na varhany jak ten náš synek!“

„Truda, kery synek?“

„No ten, co studuje tu hamu.“

„Jaku hamu?“

„Temu se tak pověda, ham, akademija pro mu-
zikanty.“

„Ham?“

„Ja, ham!“

Johan se zamysli a zopta se: „Ty, Truda, nemaš hlad?“

„Ni,“ odpovédám temu Johanovi zabořenemu v křesle. To ja sem se sednula na divan, spiš sem se tak lehnula. Na tym divaně se neda vubec sedět, hned se na nim dycky obulim. My haviřky na to polehavani moc nejsme. I fčil, co už u pasa nerobim, se enem tak sednu. Ležet, to ni! Ja, už sem se uplně na tym divaně obulila. Nejhorši na tom je, že máme oba na pysčiskach hadry, to je tedy pohled. Nemožu se na teho Johana už divat, tak se otočim k televizi, a dyž se na ňu pořadně zahledim, v tym odraze zahlidnu samu sebe a uplně se zleknu, bo mam tež tu hadru na nose. Postavim se a řeknu: „Přece nebudem u televize sedět s hadrama?“

Johan se ani nehne, furt sedi v klidu v tym křesle a naraz na mě vyjede: „Nesi schopna dodržovat ty dva metry, tak je musime nosit!“

V tym ma pravdu. Zapominam, že sem blizko u teho mojeho Johana, jak by tu žádný vir nebyl, ale co mam robit, dyž se ho potřebuju dotknut? To je potym těžke se k němu nepřiblížovat. Tak se zamyslim a napadne mě vynikajici napad.

„Johan, vezmi se meter a budeš ten náš rozestup měřit! Furt lepší než se udusit s hadru, přes keru se neda ani nadechnut.“

Johan chce cosik povědět, ale vtym mi praskne gumka na te hadře, ja te roušce povědam hadra. Chcu

se zasmát, ale do smichu mi moc není, a navíc se s tu hadru na pusině blbě směje.

„To máš tu čínsku, ty praskaju. Vypustili vira a ještě k tomu зробili špatně roušky,“ pověda mi Johan, jak by to bylo normalni, že ty čínske hadry praskaju. Ma z teho taky pocit vítězství, že mi to tak řekl a že je- mu ta gumka nepraskla. Sotva se to pomyslim, Joha- novi ta gumka na hadře těž praskne, ale kdyby nor- malně. Ta haderka letí až ku mně a spadne mi přímo na teplaky. No, přímo tam, jak se říká, na klin. To mi ještě scházalo, takhle se znemožnit. Ale Johan se ani nezasměje a já s přehledem беру tu haderku s prasklu gumku ze svojího klína a hážu mu ju zpátky na stul. Z kapsy se vytahnu dezinfekciju, postříkam se ruky a pravim nasmoleně: „Kdovi, kdo teho vira vypustil?“

Dyž mi Johan neodpověda, divam se na tu haderku na kraju stola. Zvednu se z divana a idu takym oblu- kem kolem Johana až ku kuchyňské lince a vytahuju dvě nove haderky, ale ty su ine než ty bilomodre z Číny. Take černé a s fajnym napisem PRAJZKA. Kupila sem je v trafice, než ju zavřeli. Idu ku stolu a pokladam tu jednu haderku na kraj, ale ta prajzka rouška mi spadne pod stul. Všecky haderky padaju, pomyslim se a oba se s Johanem divame, jak ta prajzka rouška leží na zemi. Vratim se zpátky zhruba o ty dva metry dozadu a pra- vim: „Zvedni se to!“

A Johan vstava z křesla, pomalu zveda tu pomalo- vanu haderku s fajnym napisem PRAJZKA a odpově- da mi na moju zasadni otázku, kdo teho vira vypustil.

„Trump to povědal jasně. Čínsky vir!“

„Johan, to se číta Tramp, ni Trump, dyť sem ti to už mockrat povědala!“

„Viš, co, povědaj mu tež Trump, to je přece fajnější.“

„Co mam s tebu robit, Johan! Dobře, budem mu tak povědat, Trump!“

Usměju se temu a ty čínske haderky s prasklyma gumkama hažu do koša. Ve dřezu se umyju ruky a Johan mezitym vytahuje z kuchyňské linky skladací meter. Rozloží ho a položí ten meter na zem od sebe až ku mojim noham.

„Přesně dva metry!“ povi důležitě, nadechne se bez haderky a prohlasi: „Tu hadru se už doma nikdy nevezmem, Truda!“

Pokyvám spokojeně hlavu a pravím, aby se neřeklo, že mame vyhrane: „To su problémy! A kdovi, kdy skončí?“

Divame se oba na ten roztahnutý meter na zemi, jak bysme temu metrovi nevěřili, že dobře měří. Chcu přerušit tu jakusi nedůvěru a pravím: „Johan, idem ven, tam nemusíme s tymba hadrama přes pysčisko sedět a ani nic měřit.“

„Dobry napad, Trump by to nevyřešil lepší!“

„Trump!“

Vylizame s Johanem na zahradu, musíme dycky trochu ohnut hlavu, abysme prošli nízkými futrami. Su to take nízké haviřské dveře. Hned zamiříme k temu

rybníku a sedneme se na lavku. Mame tam dvě ty lavky, proti sobě su postaveny a my se sedneme každý na svoju, kvuli temu virovi. Až teď zjišťuju, že Johan drží v ruce červenou kšiltovku. Už se ju nasazuje na hlavu. Johan se myslí, že vypadá jak americký prezident, ale vypadá v ni spíš jak jakysí malý synek. Nemožu se pomoci a musím se temu zasmát. Johan to naštěstí nepozoroval, bo má hlavu zdvihnutu až kajsík do nebe.

Zvednu těž hlavu a vidím lano. Taky klid nad rybníkem. To by měla být dobrá zpráva, ale není, bo sme všeci zavřeni. Nevíme ani, kaj ta Čína je, ale jejich víra tu máme. Sedíme u vody a sme potichu. Už sem se myslela, že nebudu mluvit, ale naraz vyletím: „Věter nám ty prázdné kabiny zhodí na hlavu! To pak máš jedno, estli máš víra nebo ni!“

Chvilu sem potichu a pak zas vyletím: „Už mě nebaví sedět od tebe dva metry! A nemožem se ani napít z jednoho lahvača!“

„Se napij sama! K temu mě nepotřebuješ,“ odpověď mi tak škaredě Johan, že se vezmu pivo do ruk a pravím mu: „Potřebuju být s tebou, ni pit enem sama!“

Napiju se a sleduju, co na to řekne. Ale Johan vůbec neví, co sem tím myslela, enem se diva na moje ruky, pak se usměje a praví: „Truda, ja ti nerozumím.“ A sotva to povi, naraz je mi jasné, že je všechno v pořádku. Ja, moje ruky! Na šachtě sem třídila uhlí a ruky sem se tam tak zamarašila, že je už nemožu nikdy umyt. Ale dyž v nich držím pivo, tak ty ruky mám zas

fajne. Johan to vi a usměje se ešte vic, ale tak enem potichu, tak enem slevačsky.

Divam se na něho, jak by se mu cosik stalo, bo nálada neni moc dobra. Nakonec se tež pokusim smat, ale moc se mi to nedaři. Johan se směje fajněji než ja, aspoň mi to tak připada. Ja se enem tak usmivam, dyž sem spokojena.

Johan se zvedne z lavky. Ide k rybníku a jedno se tež vytahuje. Mi se libi, jak se dycky klekne k vodě, jak by se chtěl modlit, ale misto teho se vytahne pivo. Co se mi nelibi, je ten vir. Z te dalky přiletěl až na Landek a my se z teho můžeme všeci posmolit. Někeři se neboja, ale myslim se, že se pletu jak šlak. Ten vir je tak malučky, že neni ani vidět, a lita neuvěřitelnou rychlostí až kajsik z te hrozne dalky. To ti neni žádná sranda. Tak se zoptam: „Johan, bojiš se teho vira?“

„Nebojim se ho zas tak moc, bo Trump se ho tež neboji,“ odpovi mi tim nejhorším možnym způsobem. S Trumpem mi leze na nervy už dluho. Pověda mu tak, jak se to piše: Trump, ni Tramp. Pro něho je to Trump!

„On se neboji, tak ja ho napodobuju, ale enem trochu, bo nesem žádný prezident, ale slevač. Tež sem ale teho dost zažil a měl sem štěstí jak šlak!“

Tak v tym ma Johan pravdu. Muj chlop byl tež slevač, ale je už davno mrtvy. Žhava struska se na něho vysypala. No, co se da robit, ale Johan je tež vdovec, a tak sme spolu. Dluho už tu tak sedime a popijame piva. S Johanem to neni tak špatne, dyby enem nepovědal temu Trampovi Trump!

„Prozatím to nelítá,“ pověda ten Johan, teď zas zdvihnu hlavu a pravím: „Ty dvumetrové odstupy se nedají v těch kabinách robit. Tak to vypnuli a přemýšlají, jak do těch kabin plexiskla strčit.“

„Aspoň k něčemu je ten vir dobrý,“ praví mi Johan a skloní hlavu až k rybníku, taky dlouhy pomaly pohyb. Mam pocit, že se mu při tym pohybu musela i trochu hlava zatočit, ale jak uvidí v te vodě piva, otřepe se a chce se hned jedno vytáhnout. Už do te vody strka ruku a naraz se na hladině objeví kabina. Hned zdvihnu hlavu a pravím: „Ja tym lítat nebudu, ja bych byla hned posmolena! Divaj se!“

Johan vytáhne prázdnou ruku z vody a vykřikne: „Jušíš! To snad není ani možné!“

„To já, a fčil se tu nemožem ani sednut, všeci nas zas pozoruju, dyť to ma byt zastavene, dyž je všude vir?“ pravím temu Johanovi, ale on je naraz spokojený a pověda mi: „Oni se na nas divaju, jak se tu máme fajně,“ ohne se k te vodě, namača do ni ruku a vytáhne to svoje pivo takym švihem, až mu malem lahvač vylitně až kajsik do nebe k te lanovkové kabině. Ten jeho pohyb vypada jak jakysi pozdrav, bo z te kabiny na něho začnu mavat jacysi ludže. Tak jim Johan teď zamava s tym pivem v ruce a praví: „Lanovku pustili, ale hospody zavřeli!“

„Ani do holiča se nemožu zajšć. Hlavu už mam fest škaredu. Zavolam Jarmile, estli střiha,“ řeknu Johanovi, ale on se na mě ani nepodiva a zahlida furt na tu kabinu.

„Myslel sem se, že je pedikerka? Herbert mi to povedal.“

„K temu i hlavy robi,“ poučim Johana, bo Jarmila je jedna z najlepšich holiček, jakych znam, a její tata temu nemože rozumět.

„Jušíš!“ řekne Johan a sedne se na lavku, sunda se z hlavy červenou kšiltovku a zas kleká k rybníku. Loví ruku ve vodě a za chvíli vytáhne vychlazeného lahvača.

„Chceš tež jedno?“

„Ni, nemam chuť na pivo.“

„Vytáhnú ti pivo raz dva, to mam nacvičene úplně perfektně.“

„No, to ja vim, Johan, to umíš dobře, ale venku zas poprchava, divaj!“

Johan se nasadí červenou kšiltovku a ani se na zataženou oblohu nepodíva. Tak teho Johana enim tak pozoruju, a dyž dluho nic neřekne, sama pro sebe se povím: „Ja, poprchava, ale mi to nevadí, trochu zima ale je.“

„Mi to nevadí, ja sem celý život u vysokých pecu stal, mi je horko už furt.“ No to znam tu větu, tu on furt opakuje.

„Dobře, Johan, chvíli tu vydržíme. Maruška za chvíli přijede s tym malým.“

„Se na ně těším jak šlak! Z te Prahy přijedu,“ povi mi Johan a projde se kolem rybníka, občas se podíva do vody a sedne se zas na svoju lavku.

„Ja mam tu hlavu fakt hroznou, zoptám se Marušky, estli Jarmila robi ty hlavy. Ony se furt volaju!“

„Truda, tež sem to zaregistroval, že se volaju i přes takovu dalku. Jeji tata mi to povědal.“

„A robi ten Herbert?“

„Furt na koksu!“

„Robi furt?“

„Ja, i v tym věku.“

„Představ se!“ Podivím se temu, bo Herbert je stejně stary jak Johan. Už se myslím, že to Johanovi nebude vadit, že chcu jit do holiča a naraz pověda:

„Tuž ja tu litam s metrem a měřim vzdalenosti a ty chceš za Jarmilu? Dyť je to zakazane, kajsik fčil chodit!“

„Ten tvuj Trump tež chodi mezi ludži, jak by se nechumelilo. A bez te hadry! Mi hadra nevadi, dam se ju přes pusinu a pujdu se zrobit hlavu.“

„Jušíš! Na Trumpa mi nešahej! On vi, co robi.“

„To ja vim tež!“ teměř zakřičím, bo mě už fakt smolí, mu snad vubec nevadi, že mam tak fest škarede vlasy.

„Co viš?“ zopta se Johan, ale ja se už z teho rozčilení postavím a tež se idu projit kolem rybníka.

„Že nemožu se škaredu hlavu chodit!“ prohlasím rezolatně, bo to přece každý musí vidět, co mam na hlavě za škarede vlasy.

„Truda, nemožeš se srovnávat s Trumpem, on ma pravdu, že to neni tak nebezpečne ten vir, i když bordel robi pořadny! Kdovi čím ho nastříkali, aby to nedostal?“ řekne tak jaksi smířlivě, ale ja se nedam a pravím mu:

„Nic na teho vira nemaju. Je až z Činy jak tvoje karasi.“

„To maš pravdu. Čínsky vir! Naraz ti je Trump dobry, dyž potrebuješ do holiča,“ pravi mi a ja dojdú zpatky ke svoji lavičce. Dyž se nasmloneně sednu, oba sme na chvilu potichu, ale Johan to nevydrži a zas mi řekne:

„Nechod' k te Jarmile, ona je střelena, kdovi, co fčil robi?“ pravi Johan, jak by mě chtěl prosit, to mě trochu zarazi a už mu chcu řeknut, že k te Jarmile nepudu, ale naraz ze mě cosik vyleti: „Ona je odvažna jak Trump!“

Johan povyskoči z lavičky a zakřiči: „Jušíš!“ Chvilu stojí a zas se sedne, ma ty oči upřene na vodu, jak by mu měly každú chvilu vypadnut, pak se na mě podiva a na jeden zatah vypije zbytek lahvača. Otře se pěnu ze rtu.

„Truda, nic se nesmi s napodobovanim Trumpa přehaňat!“

„No, a ty to přehaňáš fest! Nosiš i jeho čapku a k temu se bojiš teho vira!“ povědam a Johan se zas vypruži z te lavky, vytahne z galat meter a začne chodit kolem teho našeho rybnika, jak by se zhlpnul.

„Sem slevač! Žadneho vira se nebojim! Trump tež ni!“

„Dobre, nejdu za Jarmilu! Chvilu to s tyma hroznyma vlasama vydržim. I Polaci se boja, hlidaju hranice. Fčil se nemože přes ně přejet, tak ja tež zostanu doma,“ řeknu, abych už měla klid, ale Johana to překvapivě neuklidnilo.

„Trump by postavil na polských hranicach zeď.“

„No, a ja bych synka už nikdy neviděla? Trumpa nemam rada!“

„Truda, až vyřeší toho vira, změníš na něho názor!“

„No, uvidíme! Viš co, Johan?“

Johan se zamyslí a po chvílce pověda „No, tak to nevím.“

„Hannes mi volal, že přijede dneska po robotě z Polska. Přijede i s malú Anku. Přes hranice ho nakonec pušťa, ale zpatky pry to bude možná problem, ale on to ma vymyšlene.“

Johan se pousměje, bo ma jeho synka rad, a pravi: „Hannes je chytry jak šlak!“

Tež se na Johana pousměju a zoptam se ho: „Johan, maš hlad, du se cosik vzat?“

„Ni, pivo mi stači, du se k sobě pustit televizu.“

„Dobre, Johan, idem!“

Oba se zvedame z laviček. Johan se do monterek strči meter, a než ho schova do kapsy, zlostně s nim zamava. Zastrči meter a kleka k rybníku, vyhrne rukav a strči ruku až po loket do vody. Rybka mu propluje kolem ruky a tak trochu se te jeho slevačské ruky dotkne, jak by ho chtěla pozdravit. Johan se na tu rybku fajně usměje a vytáhne lahvača. Vyšvihne se z pokleku jak mladý synek, až ho to sameho překvapí, a uzna le pokyva hlavu. Podíva se na moje dveře, jak by tam chtěl cosik vidět, tež se tam podívam, ale ve svojich dveřach nic nevidím. Johan na mě potichu kývne, jako že už tedy idem. Tež se podívam na ty jeho úplně stejne dveře jeho domku, ale na druge straně zahrady. Oba se na sebe eště raz usmějem a idem. Tentokrat se mi usměv podařil lepší než Johanovi, bo mu ta hrozna

trumpovska kšiltovka sjela srandovně z hlavy a ja se temu upřimně zasmala. Pry Trump?

Johan, už ho vidim, jak vchaza do toho svojeho domka. Vezme se papuče, kere se зробil ze starych pracovnich butek, a hned valí do kuchyně. To by mě zajímalo, co robi s tym mojim skladacim metrem, enem aby ho kajsik neschoval a ja budu bez metra? Ale už nic měřit nebudem! Johan se da ještě par piv a on ten meter kajsik ztrati! No, třeba se sedne do křesla a pusti se enhael nebo americku politiku. Anglicky neumi, tak to furt přepína na česke zpravy, a tak se z toho potom robi ty svoje představy o tym, jak to s tu pandemi-ju je. Většinu ale usne a ja se pudu těž lehnout, bo sem unavena jak šlak.

Na chvilku se ještě sednu do kuchyně a přemýšlam se tak babsky, jak se vlastně s Johanem máme fajně. Bylo by dobre, dyby sme se tež aspoň raz za čas k sobě lehнули do lužek. Možna, že by se to Johanovi libilo? Kdo ví, možna že k temu ještě bude příležitost? Něco mi pověda, že ta příležitost přide. Otazku je, estli to bude dobre, bo se mi to všechno vubec nelibi. Chvilu sedim u stola, napiju se z hrnka a idu se postavit k oknu. Hladina rybníka se fajně třpyti. To musi ty rybky přece rušit, take měsíční světlo. Ale take ryby asi nic moc nevidi. Ja už skoro nic nevidim, bo sem unavena, tak idu do ložnice. Sevěču se, ze skříně vytahnu noční košulu a podivam se do zrcadla na vnitřních dveřích

skříně. Tak to sem robít neměla, bo mam tu fest škaredu hlavu. Tak hrozny učes nema ani Trump!

Rano sem se vzbudila s myšlenku, že mam hrozne vlasy. To mi ešte schazalo, trapit se kvuli vlasum. Ale babu je babu do posledni chvile, to už vim davno. Enem Johan to nevi a zakazuje mi nechat zrobit se hlavu. Je mi jasne, že ma pravdu, že Jarmila žadne bezpečnostni opatření robít nebude, ale enem ona jedina ešte stříha. Ten Johan, ten by zaslužil, tak mě trapit! Mu to je opravdu jedno, že mam škaredu hlavu! Jak mu to může byt jedno? Temu fakt nerozumim, řeknu se a idu do ložnice se obliknut. Otevřu skříň, ale opatrně, davam pozur, abych se do zrcadla zas nepodivala. Oblikam se a poslepu ty hadry na sobě pospravuju. Teplaky se vytahnu tak akorat, abych je neměla vytahane jak Johan ty svoje slevačske galaty na širach. Čtyři pruhy Adidas se tež zkontroluju, estli ich mam rovne, hodim na sebe sveter a už sem hotova. Bez zrcadla je všecko rychlejší.

Dneska sem cely den vařila, ale za Johanem sem nešla, aby se uvědomil, že mam hroznou hlavu a že mě to trapi. Projdu kuchyňu, ani se na kredenc nepodivam, bo mě zajima, co je s Johanem, dneska sem ho fakt neviděla. Za chvilu sem na zahradě. Venku je zima, ale ja přes zahradu enem proletim, nesem jak Johan, kery se hned ide na ryby podívat. Mě ryby zas tak moc nezajimaju. Ja, libi se mi na ně divat, ale nepřehaňam to. Mam ine

starosti, a to je moja nemožna hlava, jaksi se to určité vyvrbi a ja se k te Jarmile dostanu.

Už oteviram dveře do Johanova domka, vlezu na chodbu a přímo do kuchyně. Tuž hned jak vlezu do te kuchyně, tak zostanu stat ve dveřach, bo mě Johan překvapil. On sedi ve svojim křesle, drži v ruce ovla-
dač na televizu a diva se z okna, jak zapada slunko. Ale jak! On ma ty oči uplně upřene na to slunko, jak v jakemsi filmu. Podezřívam ho, že se nediva enem na americku politiku a na enhael, ale že i na ty kovbojky, jak se ti indiani tež tak upřeně divaju na to slunko. Se mnu se na žadny film nechce divat a sam se možna diva? Ni, pochybuju o tym, že by se Johan na jakesi filmy dival. Jak se cely život dival do ohňa ve vysokých pecach, tak mu možna ten oheň schaza, tak se aspoň diva, jak zapada slunko? Naraz je mi teho Johana lito, bo mi připada, že se tež trapi. Možna že se trapi, že mam tak hrozne vlasy, napadlo mě, ale hned sem taku hlupu myšlenku zahnala. Tak stojim v tych dveřach a Johan se ani neotoči, tak je zahleděny do teho zapadu slunka. On v nim asi fakt vidi tu vysoku pec? Tak už to nemožu vydržet a zakuckam, abych na sebe upozornila.

A sotva to zrobim, tak se ozve z chodby Maruščin hlas: „Půjdem pozdravit dědu?“ A ten jeji maly synek hned radostně vykřikne: „Jóóó!“

Estě štěstí, že su na světě děcka, hned je mi fajně, dyž slyším Marušku s tym jejim synečkem. Možna

sem i na chvíli zapomněla, že nemam už tak dluho zrobenú hlavu.

Johan se otočí, ale ma furt važnú tvař a pravi mi: „Slunko dneska fajně zapada, napisali v poslednim číslu Zenova zahrada.“

„Měl bys cosik robít!“ odpovědam mu přisně, bo sem se naraz uvědomila, že to neni pro takeho chlopa, jak je Johan, dobre se divat tak dluho z okna. To neni přece Johan, slevač, kery furt cosik robi? Ale Johan to zas nepochopil, co sem mu tym chtěla nenapadně řeknut, a pravi: „Divam se na slunko.“

„To je všecko?“ zoptam se překvapeně, bo on mě fakt tak trochu překvapil, že mu ta sluneční zamyšlenost tak dluho drží.

„Ja,“ pravi mi a ja sem uplně z teho jak opařena. Vubec nevím, co mam řeknut, tak pravím: „Maruška tu je ze synkem a za chvíli i Hannes přijede.“

Johan mi už chce asi tak normalněji odpovědět, ale vtym do kuchyně vejde Maruška s fajným Tomaškem. Ten syneček se hned rozleti k Johanovi a hup, hup! Take dva skoky zrobi a už mu sedi na klině.

„Ahoj, dědó!“

Johan se uplně rozjasni jak to slunko, kere už pomalu cele zapadlo, bo se naraz zrobita hrozna tma. Otočím se k Marušce, usměju se na ňu a rozsvitim a znova se podivam na teho sviticiho Johana.

„Synek, ahoj! Jak se mate s mamu?“ pravi Johan, a než mu Tomašek stačí odpovědět, Maruška nam

pravi tež ahoj a pak ide k Johanovi, obejme ho celeho i s tym svojim synečkom. Johanove křeslo se naraz promění v takovu velku kulu, v taky jakysi ul se třema včelama, v take jakesi fajne hnizdo.

„Ahoj, tato!“ pravi mu Maruška a Johan enem tak potichu pověda: „Děvucha moja,“ chce eště cosik řeknut, ale Maruška mu odpovi za teho maleho, že se pry maju dobře. No, to se tak enem pravi, ale estli se ma ta děvucha opravdu dobře, to se netrufam odhadnut. Je sama, tak jak je sam muj Hannes. Spolu už nechcu byt, to se stava dost často, že ti dva pak už spolu nechcu byt. Vyřešit to jako my s Johanem umi malokdo, i když to naše řešení tež neni idealni! Někdy se ptam sama sebe, estli to je dobre, to, co mame spolu s Johanem? Ale dycky se na to odpovim, že ja, že to je fajne. Už sme v jakymsi věku a mame se radi. Nerobime s tym problemy. Nechavame temu, jak se pravi, volny pruběh. Johan raz o tym jakymsi volnym pruběhu čital v časopise Zenova zahrada. Ja se možu na volny pruběh vysmolit, je to tak a moc se s tym robit neda.

„Viš, že přijede Hannes?“ pravim Marušce, ale ona mi neodpověda, bere maleho za ruku a idu z te kuchyně pryč. Misto odpovědi se na mě enem usměje. Idu k Johanovi, a dyž ta Maruška už je pryč, pravim: „Ti se zas budu sobě vyhybat! Už to vidim jak namalovane.“

„Tež už to vidim. Jušiš!“

Chvilu sem eště s Johanem zostala, ale on furt seděl v tym křesle, Maruška šla navrch se vybalit oblečení,

tak sem odešla k sobě. Chvilu tu sedím sama v kuchyni a čekám na Hannesa. Nechcu mu volat, tak na sebe hodím sveter a idu přes tu svoju dluhu chodbu na ulicu. Postavím se na chodník a divám se, estli ten muj synek už nejede. Hannesove auto hned poznám, je velké jak šlak a cele černe a dycky se fajně leskne. Dyž nejede, rozhlížám se kolem, estli je tu cosik noveho. Kromě lanovkového slupa, kery je vysoky jak šlak, nic moc nevidím. Od Odry na nás ide furt taka mlhovina, ta je tu dost často. Rozhodla sem se, že pudu kusek temu Hannesovi naproti až k hlavní cestě, a dyž to jeho auto furt nevidím, zabočím na hliněnu cestu k Odře. Cesta tam končí hustyma křakama, tak se tak enem divám na mlhu z řeky, kera se na mě valí přes ty křaky. Hladinu vidím enem trochu, je klidna a zrovna přes ňu letí vrany. No, dobre, řeknu se sama pro sebe. Vracám se radši zpatky k svojemu domku a co nevidím? Hannes! Už zaparkoval a vytahuje autosedačku s Anku. Ona dycky v autě usne, tak ju možna nechce vzbudit, bo ty jeho pohyby su take pomale a opatrne. Mavam na něho, ale on mě nevidí, tak zrychluju krok, aby nemusel čekat u dveří. Hannes drží autosedačku s Anku a už vytahuje tu druhu, volnu ruku z galat kluče a šup, už je vevnitř. Zrychluju jak šlak a za chvilu sem u dveří. Vytahnu z teplaku kluče, kere nosím dycky u sebe, bo už sem se paru razy zabuchla a musela na Johana zvonit. Vlezu dovnitř a eště zahlidnu Hannesa, jak zabočuje z chodby do moji kuchyně. V te svoji otočce mě zaregistroval a z te polotmy vidím, jak mě zdraví

očama, uplně se mu ve tmě rozsvitily, jak před chvíli Johanovi, dyž viděl Marušku se synkem. Z toho mam radost, mi možna tež tak fajně sviti oči.

„Ahoj, mamó!“ směje se na mě Hannes. Teprve ted' zjišťuju, že Anka je vzbuzena a tež se na mě fajně směje a mava na mě ručkama.

„Ahoj, synek!“ pozdravuju ho a ideme společně do moji kuchyně. Tam se obejmem, ale enem tak prajzky trochu, a ja se беру hned z autosedačky tu malu. Ta se směje jak šlak, bo s ňu huštam a hupam a pak ju ze sedačky vytahnu a celu ju postiskam.

„Ty si ale fajna děvůška!“ pravim ji, ale ona mi moc eště nerozumi. Tak s ni idu ku stolu a furt ju kolibam a divam se na stul, kaj mam už pro ně všecy nachys-tane buchty. „Ňam, Ňam,“ směje se Anka a ručku už natahuje k tacu s buchtami.

„Počkaj, chvíli, Anka, vezmem se buchty k rybni-ku, tam to budeme mět fajnější. A bude tam i Tomašek se svoju mamu!“ Podivam se přitom na Hannesa, ke-ry mě probodne očama, bo on neví, že sem to zařidila, aby tu byla i Marůška, a pravim mu: „Vezmi ty buchty, Hannes! U rybnika už sedi Johan s Marůšku.“

„Mi se nechce, zustanu tady.“

„Ni!“ pravim nasmoleně a furt držim tu Anku a začnu Hannesa i s malůčku Anku odstrkovat z kuchyně na chodbu a potom na zahradu. Anka se směje a toho svojeho tatu tež tyma svojima ručkama vytlačuje ven. My se obě smějem, ale Hannes je z toho vylekany, že se ani moc nebrani, a naraz sme všeci na zahradě.

„No, dobře, už toho nechte!“ pravi nakonec ten muj synek a podiva se k rybníku. Na lavičce sedí Johan. V jedné ruce drží meter a v druhé pivo. Překvapeně pozoruje Hannesa, kterému se nelíbí, že je na zahradě. Hannes se rozhlíží kolem, a když zjistí, že je na zahradě Johan sám, vydá se směrem k rybníku.

„Ahoj, Hannes, co to nacvičujete?“ zopta se Johan a spadne mu na zem meter.

„Dobrý den, pane Johan! Ále nic...“

„Nechtěl tu za námi, bo se bojí Marušky,“ pravím enem tak, jak by o nic nešlo. Johan je chvíli udiveně potichu a pak se postaví a podávají se ruku. Hannes zrobí takové ty svoje pohyby, jako že o nic neide, a ukáže ruku směrem ku mně, jako že já za všechno můžu. Johan je potichu a pak se řekne enem sám pro sebe to svoje „Jušíš“. Tak postavím Anku na zem a ona se rozběhne za Johanem.

„Děvuška! Ty si ale fajna!“ pravi Johan a Anka se ho chytne za jeho slevačské galaty a taha ho za šíry. Natahne jednu tu kšandu a dycky ju pusti, až to pleskne, a potým se temu směje.

„Ňumí, Ňumí!“

„Anko! Bud' hodná!“ napomene ju Hannes a já ji tež povědam: „Anka, estli ta šíra povolí, šlahne tě do oka! Vim, o čem mluvím!“

Anka chvíli přemýšlela a pak se rozběhne za Hannesem. Obejme ho a tež ho taha za galaty, ale on je ma užke, tak jí to moc neide. Hannes vytáhne z kabata malou obrazkovou knížku, takovou tu skladačku z tvrdého

papíra, a dává ju Ance. Ta ale hned s knížku odchází k rybníku, a než se všeci stačíme vzpamatovat, knížečku hodi do vody. Začne poskakovat a úplně ji zaří očka.

„Numi, numi!“

Hannes vyskočí z lavky a zachraňuje tu svou děvušku, bo ona stojí úplně blízko vody. Johan těž vyskočí z lavky jak mladý synek, klekne se a strčí ruku hluboko do vody. Chvilu šatrá ve vodě. Pokuší se nahmatat knížečku. Snaží se ju zachránit a tvaří se u toho, jak by se posmolil. A naraz se usměje, že se všeci myslíme, že knížečku zachránil, ale místo knížky vytáhne z vody pivo.

„Pane Johan, vy to máte fakt nacvičené,“ zasměje se poprvé upřímně ten můj synek a krutí přitom hlavu a furt se při tym směje.

„Raz to vypuštím a vyčistím. Vyberu všechny utopené piva. Dyž nam nad hlavu litaju lanovky, rybník musí byt čistý,“ pravi Johan a seda se s pivem na lavičku.

„Ja, eště se všeci budu myslet, že máme v rybníku bordel,“ řeknu a idu se tež sednut na tu protější lavku.

„Provoz je omezen kvůli covidu. Budeme do kabin montovat dělicí plexiskla... Ruší vás to?“ zopta se fakt dost hlupě ten můj synek a i Johan se na něho nevěřičně podíva. Potym tak sevře rty, jak enem slevači umi, a přes ty sevřené rty přecedi: „Jušíš!“

„Víc to odklonit od zahrady nešlo,“ omluva se Hannes, ale už je pozdě, Johan v sobě bojuje, estli v nim zvítězí nasmlouaný slevač, nebo rybníkař, kery čítá časopis Zenova zahrada.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Idu ten rybník přikryt peřinou*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.